

מכ-30 התפרצויות בכל חודש להתפרצות חד פעמית

תלמיד כתה ה' בחינוך מיוחד שלא בכיתתי זכה להתייחסות מרב צוות ההוראה והצוות הפרא-רפואי כאל "מפגר" עם בעיות נפשיות. החלטתי להשקיע וללמד אותו לקרוא בנפרד- כשאני לימדתי תורה בכיתתו הוא במקביל, למד לקרוא עם בת שרות לאומי בצד. התקדמותו הייתה מדהימה- להפתעתי הרבה, הוא קבל 100 במבחן בתורה של כל הכתה למרות שלא ישב ולמד עם כולם! לא היה גבול להתרגשותו. החברים הפסיקו בהדרגה ללעוג לו ובטחונו העצמי עלה.

לעיתים, התקשה לשלוט בעצמו. התפרצויות שלו אופיינו באלימות, זריקת והשחתת חפצים, צעקות ובריחה משטח בית הספר. תרגלנו טכניקות שונות ללא הועיל. לבסוף, מצאנו רעיון ולפיו התרחק בזמן התקף זעם מהקבוצה וחזר רק אחרי שהוא נרגע ויכול היה לספר מה הציק לו.

אירוע חריג קרה ביום בו יצא עם כיתתו בלעדיי לפעילות מחוץ למסגרת בית הספר. כשהרגיש התפרצות מתקרבת התרחק מהקבוצה. המורה התנפלה עליו וטענה שברח ועליו להיות מושעה מכל פעילויות הכתה על פי נהליי ביה"ס. הילד המתוסכל ניסה לשווא להסביר שהתרחק רק בכדי להירגע, אך לא שזעו להסבריו. התפרצות הכאב והזעם הייתה בלתי נמנעת....

לשמחתי, על אף ההצהרה על השעייתו הוחלט שלא להענישו. והמסקנה שהוסקה מהאירוע הייתה שיש לרענן ולהזכיר התנהגות ותגובת מבוגר במקרים חריגים, לילדים שהם יוצאים מן הכלל.

במהלך השנתיים בהן הייתי עימו בקשר, ירדו ההתפרצויות שלו מכ-30 התפרצויות בחודש להתפרצות אחת או שתיים בחודש בלבד.